

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

DOBROUDJANSKY GLASS

ОРГАНЪ НА ВЪРХОВНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ КОМИТЕТЪ.

= Урежда редакционенъ Комитетъ =

Единъ брой 20 ст.

Телефонъ на редакцията № 368.

АБОНАМЕНТЪ:

ЗА БЪЛГАРИЯ ГОДИШНО 20 ЛЕВА.
6 МЪСЕЦИ 12
ЗА СТРАНСТВО 1 година 40

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ се плаща по споразумѣние.
Адресъ: в. Добруджански гласъ — площадъ
о о о о „ЧЕРНА ДЖАМИЯ“ № 5. о о о о
ИЗЛИЗЪ ВТОРНИКЪ И ПЕТЪКЪ
РЪКОПИСИ НЕ СЕ ВРЪЩАТЪ

Георгиевъ.

Великиятъ съборъ.

Днешниятъ день ще бъде регистриранъ като свѣтла дата въ историята на Добруджа. Великъ съборъ ще държи своето заседание въ столицата. Стоници граждани на изстрадала Добруджа, прокудени същипани, ще се събератъ да начертаятъ тищата, по които ще се тразира съдба на тѣхното отечество.

Ако за Шантугъ, забравена и полувана китайска провинция, се повдигна рѣ отъ негодуване; ако за нея се изпратятъ специални делегации да правятъ обещиятъ; ако най-сетнѣ американскиятъ вѣтъ взема позиция за нея — пита се: ма за Добруджа, люлката на българщината, няма кой да се застъпи, няма кой издигне гласъ на протестъ, гласъ на даване съдбата на бѣденъ, трудолюбивъ и честенъ народъ, жертва на една зрителина и убийствена олигархия? Не, ма. Малкото „приятелъ на истината“ и авото или мълчатъ, или тѣхниятъ гласъ пра вървѣтъ планинитъ хули, обвинения клевети срѣщу българщината. А еврпейската дипломация не може да отдели не малко време за Добруджа. Нейнитѣ вѣтки сж съсредоточени въ друго направление: —

Какво и струватъ воитѣ и неземнитѣ стонове на страдащото човѣчество? Каква цѣна иматъ за нея бята, политическото и финансово-икономическото одушване на това човѣчество? Каква стойностъ има за тази дипломация авото, самоопредѣленето и истината

прѣдъ „великитѣ“ интереси на капиталъ и капиталисти? Тачи ли нѣкой принципъ и идеи, които възвѣстителни и носачи се оказаха жертва на интриганти и подлещи? Не. Всичко е било и си остава тъмно мѣнано, мизерия, актъ на насилие.

Великиятъ Добруджански Съборъ ще каже думата си. И ние бихме искали тази дума „ла бъде казана високо и могъщо. Политиката на стеснение, на работлѣство, на мълчание, ако щете на куртоазия, повече нѣма мѣсто. Тя не дава, не ще дава резултати. Добруджанци и сж сити. Днесъ ние ще издигнемъ по-нови, по-други лозунги, лозунгитѣ на новото време, на новото положение.

Какви ще бъдатъ тѣ? Нека ги каже съборътъ. Той е властниятъ. Нашитѣ досегашни мандатбори на движението, ще дадатъ отчетъ за изминалия пътъ. Останалото е работа на делегатитѣ.

Нека тѣ, освободени отъ всичко, което може да цѣпи и дѣли, кажатъ всичко, което смѣтатъ за цѣлесъобразно, за разумно. Останалото ще се нареди. Не е важно кога: важно е ние да бѣдемъ изправени прѣдъ една положителна, плодотворна, резултатна работа, за да можемъ съ спокойна свѣтъ да кажемъ: честно и лоялно работихме за скъпата татковина и ония, които идатъ слѣдъ насъ да продължатъ съ ненадминатъ интересъ, съ горѣща вѣра и постояненъ огънь дѣлото на освобождението! Защото това дѣло като дѣло на поробенитѣ е най-възвишеното, най-светото.

Къмъ добруджанци.

Убийцината и клеветитѣ на ромжнитѣ чиновници и жандарми, какво, че никого отъ заблѣнитѣ нѣма ни коземъ въ главата му да бѣде закаченъ, ако се върне, е пакарало нѣкои наивни да се рнатъ по домоветѣ си.

Подмилкванята на тѣзи ромжнски прѣдъ бѣдащитѣ си жертви, извѣжда да съблазнява нѣкои отъ изгнаницитѣ тукъ — добруджанци, принудени тормовени отъ мизерията и неволитѣ на ня да мислятъ за задрѣщане.

Обръщаме най-голямото внимание на всички добруджанци тукъ, да не се подмиватъ на тѣзи, съ прикрита замисълъ, ѣщания и клевети и на свободнитѣ раздѣли на другаритѣ нѣтъ, защото това е на хитра и обичайна игра на усойница. Ято добне възвръщането на повечко жерни при удобенъ м.ментъ да ги повлече мѣ Моддовата, а съ тази фатална за тѣхъ ядова тѣ се познаватъ още отъ 1916 г.

Това добри запомнете добруджанци всѣка отъ насъ да си наложи тѣрпѣние вѣра въ бѣдащето — скоро вѣждата ни заблѣсти изъ ядатнитѣ поля на скѣя ни край. Да. Вѣрата и тѣрпѣнието били патеководителитѣ на нашето много-радално, но героично племе.

с. Каркутъ, варненско.
Отъ вашитѣ другари:
А. Раишеновъ.
А. Янакиевъ.

Ромжнски новини.

Съгласението, споредъ букурещкия в. „Авантулъ“, връчвало на ромжнското правителство ултиматумъ да подпише въ тридневенъ срокъ австрийския миръ.

Въ Букурещъ бѣ свикавъ голѣмъ социалистически митингъ. Възе се резолюция за незабавна демобилизация на ромжнскитѣ войски.

Чиновницитѣ отъ ромжнското министерство на правосѣдието обявили стачка.

Ромжнската преса наново се навървѣла върху България по поводъ писаното отъ „Кореспонданс Балканикъ“ (Бернъ) за защита на угнетения българо-добруджанци. Ромжнскитѣ вѣстници питатъ, кои сж тѣзи добруджанци, които сж противъ Ромжния.

СВѢЩНИКЪ-СЕМЕНАРИСТЪ
прокуденъ отъ Добруджа, търси
вакантна ен-рия.
Адресъ: Тутракански Окол.
Комитетъ, с. Юнуларъ (балбуварско)
за свещ. Бяновъ. 3—10

Ромжния и малцинствата

Върховниятъ съвѣтъ на конференцията е отправилъ една много остра нота до ромжнското правителство. Недоволството на съвѣта се е изразило, освѣнъ въ тона и въ обнародването на нотата прѣди тя да бѣде прѣдана на Букурещкото правителство. Съ тази нота, прѣдизвикана отъ едно „прѣдумишено отлагане“ на въпроситѣ отъ страна на Ромжния, се настоява ромжнското правителство да отговори на исканията, прѣдявени отъ Върховния съвѣтъ въ нотата му отъ 12 окт. Тѣзи искания сж нѣколко. Въ тѣхното число е въпросътъ за *права на малцинствата*, които днесъ особено ни интересуватъ.

Въ новитѣ граници на Ромжния попадатъ около половинъ милионъ българи. Тѣхното положение при традиционата политика на Ромжния да се стреми, безъ да се спира прѣдъ никакви срѣдства, къмъ прѣтопяване на малцинствата, ще стане особено тежко, ако конференцията, която не направи нищо за тѣхното освобождение, не имъ гарантира права, обезпечавачи съществуването и развитието имъ. Известно е на какво потисничество бѣха подложени българитѣ въ южна Добруджа, която Ромжния ни заграби въ 1913 г. Какво мислятъ ромжнитѣ за бѣдешето, това най-добѣ се вижда отъ извѣленията, които ромжнскитѣ държавници Цингюрано е направилъ въ в. *Танъ* и които ние вчера прѣдадохме. Въ доводитѣ, които г. Цингюрано навежда, за да докаже, че взимането мѣрки отъ страна на

великитѣ сили за защита на етническитѣ малцинства въ Ромжния е „излишна загриженостъ“, има една една прикрита пропия, ако щете и единъ цинизъмъ.

Понече въ увеличена Ромжния попадатъ компактни малцинства отъ разни народности, ромжнското правителство, което не иска да се откаже отъ политиката на прѣтопяване, сжшо както срѣдското, откъзва да подпие Сепжарменския договоръ главно поради клаузата, която прѣдвизжда права за етническитѣ малцинства. По тоя пунктъ ромжнското правителство се е надѣвало, чрѣзъ отлагане подписването на договора, да дочака единъ или другъ благоприятенъ моментъ, за да прокара известни резерви, които да унищожаватъ фактически същността на самата клауза за малцинствата.

Отъ нотата, обаче, на Върховния съвѣтъ на конференцията се вижда, че той е рѣшилъ да не прави никакви отстъпки. Никакви отстъпки особено по въпроса за малцинствата. Да се нади заключение отъ упоритостта на съвѣта, че той е рѣшилъ да създаде нѣщо реално по тоя голѣмъ въпросъ, е още рано. Но е пакъ, вижда се, че Парижката конференция, която не взе за основа на мира самоопредѣленето на народитѣ и която се това извърши единъ голѣмъ грѣхъ срѣдно човѣчеството, гледа на обезпечаването права за етническитѣ малцинства като на единъ залогъ за трайността на дѣлото на мира, което тя положи и изгради на пѣтечни основи

Около движението въ Елзасъ и Лотарингия.

„Демокраси Нувелъ“ отъ З.Х. дава една обширна дописка за заговорното движение въ Елзасъ-Лотарингия, противъ франска власт. Споредъ тази дописка, въ Баденъ-Баденъ се е състояло голѣмо събрание, на което Емелъ, бившъ социалистически депутатъ отъ Мюлхаузенъ е произнесалъ една остра рѣчь срѣщу Франция и завършилъ съ думитѣ:

„Вѣрѣки усилията на Франция и юмрука на Милеранъ, Елзасъ и Лоренъ ще останатъ германски съ своята история и своето сърце.

Мрачните часове, които прѣкарватъ нашитѣ брати отвѣдъ Рейнъ, не ще траятъ вѣчно. Часътъ за реваншъ ще удари скоро. Но, очаквайки този часъ, ние трѣбва съ всички срѣдства да поддрѣпимъ нашитѣ брати германци, които се борятъ тамъ. Ние ще сторимъ всичко, щото Франция никога да нѣма Елзасъ-Лотарингия. Но за това трѣбватъ пари и енергия. И ние, германцитѣ, нѣма да имаме почивка до деня, когато пакъ ще се развѣе националното знаме надъ Мецъ и Страсбургъ.“

Прѣдъвайки тѣ думи вѣстникътъ бѣлъски: „Безъ съмнѣния, „другарѣтъ“ Емелъ ще чака дълго да се осъществя неговото желание, което е въпрочемъ желание на цѣла Германия. Но думитѣ на бившия социалистически депутатъ отъ Мюлхаузенъ показватъ, че берлинското правителство е готово на всичко, за да създаде трудности и на Франция въ Елзасъ-Лоренъ, въ надвечерното на вѣборитѣ“.

Четете вѣстникъ
„Добруджански гласъ“

Изъ печата

„ПРѢПОРЕЦЪ“ (бр. 259) се опира на темата „прѣдъ новата опасностъ“ и разсѣжда така:

„Ония, които подбутнаха гърцитѣ да окупирайтъ Смирна, която сега може да изгубятъ; ония, които имъ, подариха Ксанти, за да се ползватъ и тѣ отъ тютюнитъ му, нѣма ли да подновятъ своитѣ усилия да се даде цѣла българска Тракия на гърцитѣ? Затова има тревожни признаци.

На България се обѣща излезъ на Бѣло море. Прѣзъ грѣцка територия той ще е илюзоренъ. Върху това може да се съмнява само генералъ Вазонъ, воденъ, разбира се, отъ похвални патриотически побуждения. Той прѣдлага да пушемъ ото, за да гошимъ ото, което е въ чужди и то въ неприятелски рѣцѣ“.

„НАПРѢДЪ“ (бр. 130) помѣства статията „Подъ гнета на съдбата“ и казва: „Теоритѣ — това сж покѣщнина. Когато една къща се запалва повсемитно отъ пожаръ — не е време да се грижеме съ каква покѣщнина трѣбва да я мобилираме. . . Е добри, българското национално обиталище сега се запалва отъ пожаръ. Българоенавистнитѣ постоенно хвърлятъ запалителни вощества въ двора и градината на това обиталище — за да го подпалятъ. Ние трѣбва да бдиме. Ние трѣбва да гасиме подхвърленитѣ пламъци главни. Когато изчезне всѣка опасностъ отъ българоопустошителенъ, отъ българоубийственъ огънь — тогава ще разискваме какъ ще нагиздѣме и мобилираме бащинското си жилище!“

Положението

Телеграфът още не ни донесе новината за подписване окончателния текст на договора за мир. Тя ще бъдат подписани. България е изпривена пред необходимостта — да го подпише. Тя отстъпва пред силата точно така, както постъпва и Германия. Няма какво да се каже: малката, честна и дойна България получава страшен удар, ударът на отмищенето.

Това положение, както вече отбелязахме на няколко пъти, не бива да ни отчайва, защото, стара максима е, че нищо трайно няма във свята. Така е във живота, така е и във природата. Не цъфтят ли всяка пролет растенията? Не падат ли есен листвата? Не съхват ли дърветата?

Българските пленници се връщат. Героите, които години под ред се биха за свободата, независимостта и идеалите на България. Тя стоика във депата на неприятеля, вървеше жестокият условия на една неприязнь, която няма равна на себе си. Тя изтраяха. И сега се връщат. Тя ще ни разкажат мъките и теглилата си. Мъки и теглила за честно дѣло. Да ги срѣщнемъ съ китки и вѣнци, да ги на-

хранимъ и облечемъ, да стоплимъ опустелите имъ тѣла съ топли думи, съ дѣла. Нека ги усѣтятъ, че народѣтъ, отъ който тѣ сѫ здрава частъ, е въ възторгъ отъ тѣхната служба. Тя ще бъдатъ и нашата радостъ и нашата надежда. Добри дошли, скъпи чада на изстрадала, на мъченическа България.

Българските комунисти направиха и правятъ всичко, което цѣли да подпомогне каузата на неприятеля. Слѣд печалните случаи въ Бургасъ, Търново, Русе и другѣ, случаи, които манифестираха липсата на власт и редъ, тия дни скандалитѣ се повториха и въ театъръ Одеонъ. Събрането на демократитѣ бѣ освиркано, разгурено. Демократическия лидер Малиновъ, Такевъ, Гиргиновъ, Молдовъ и др. бѣха предметъ на гаври, на побой, на хули и псувни. Тази ли е прѣхвалената българска свобода? Тази ли е свободата на събранята, на словото? Властѣта има длъжността — да гарантира свободата на всички. И които я нарушаватъ, нека получатъ наказанието, прѣдвидено въ законитѣ. Между послѣднитѣ и безредията има власт. Тя трѣбва да постави, всѣкото на мѣстото му. Иначе, ние вървимъ къмъ сигурна провала.

Външна хроника

— *Кралъ Никола Черногорски* е направилъ прѣдъ кореспондента на United Press следнитѣ изявления, чрезъ които протестира противъ положението, което е създадено на държавата му отъ конференцията за мира:

„Азъ имамъ всички основания да мисля, казалъ той, че е дошелъ най-подиръ моментътъ за великитѣ сили да съдържатъ общията си спрѣмо Черна Гора и да пристѣпятъ къмъ пълното ѣ възстановяване. Азъ сѣщо съмъ увѣренъ, че конференцията няма да захте да повика единъ черногорски делегатъ, за да прѣдстави прѣд нея интереситѣ на страната, право, отъ което бѣ лишена до сега съвсѣмъ несправедливо. Азъ се надѣвамъ, че конференцията за мира ще признае нашитѣ справедливи териториални искания на Шкодра, Которското устие и Херцеговина, които отговарятъ на желанията на разнитѣ заинтересувани народи. Колкото се отнася до бъдещата уредба на държавата и на отношенията ѣ съ чужбина, народѣтъ ми ще бѣде повиканъ да се произнесе съласно законитѣ му наредби. Рѣшенето на черногорския народъ ще бѣде върховенъ законъ за мене, като за най-покорния гражданинъ.

Ние искаме само правосѣдие, на което иматъ право дори и неприятелитѣ, но което до сега бѣ отказано на едного отъ нѣрвитѣ и най-прѣдания отъ съюзницитѣ“.

— *Атинскиятъ в. „Полития“* отъ 19.I.XI съобщава, че грѣцкиятъ дипломатически агентъ въ Каиро съобщилъ на грѣцкото министерство на външнитѣ работи, какво върховниятъ английски комисаръ на Египетъ рѣшилъ да назначи египтяни като помощници-министри въ министерствата, дѣто до сега на тѣзи длъжности били назначавани англичани.

Египетскиятъ печатъ характеризира тази мѣрка като една стѣпка на прѣдъ още за реализиране самоуправлението на Египетъ.

— *Въ уводна статия, в. „Икдама“* отъ 13 того, като коментира послѣдното неприязнено поведение на Англия спрѣмо Турция, пише следното: „Банкрутиралата въ Парижъ грѣцка пропаганда, прѣнесе своята дѣйностъ въ Англия. Отъ тукъ и желанието на английското правителство да прѣнесе разискванията по турския въпрос въ Лондонъ. Грѣцитѣ не сѫ могли да извадятъ голѣма полза отъ религиознитѣ чувства на френцитѣ, но успѣха да сторятъ това въ религиозна Англия. Известно е всѣкиму, какъвъ сърдеченъ приемъ е ималъ въ Лондонъ замѣстника на вселенския патриархъ, повиканъ нарочно отъ самия Ватиканъ. Днесъ въ Англия, макаръ прѣгнѣ тия похваления на то

ви духовникъ, да стоятъ ислямскитѣ сили и духовни давления, все таки пакъ въ указването къмъ насъ (заговолението се забѣлзва винаги отрицателно внимание. Въ прѣки туй, ние знаемъ и сме дълбоко убѣдени, че каквато и да е силата на религиознитѣ чувства въ Англия, доминиращата политика въ тази страна е била винаги политиката на интереса на английското правителство.“

— *Въ „Сабахъ“* отъ 13 того извѣстиятъ турски публицисти Лютри Факри прѣдлага следната статия:

„Голѣмо е огорчението на турския народъ отъ суровия и рѣзъкъ тонъ, съ който се изказва на послѣдъкъ английскиятъ премиеръ по адресъ на Турция. Отчасти за този езикъ на английското правителство, ние сами сме си виновни. Турцитѣ, казва Лютри Факри, като фаталисти винаги се задоволяватъ съ днешния денъ, безъ никакъ да се погрижатъ за утрѣшния; тѣ очакватъ едно бързо развитие на нѣщата и разчитатъ на евентуални разногласия между съглашенскитѣ сили. Но послѣдната рѣчь на Лойдъ Джорджъ мисо ще подѣйствува за нашето епомяване. Всѣко разногласие до сега между силитѣ побѣдителки за насъ винаги е било врѣднo. Днесъ нашия единственъ дългъ е часъ по-скоро да пристѣпимъ, до колкото това е възможно, къмъ подобряване нашето вътрѣшно положение, и да се стараемъ да се ползуваме отъ онази държава, която повече отъ всѣка друга е свързана съ Мала Азия, а тази държава безспорно е Англия. Но ние бихме могли същеврѣмено да използваме и Франция, отъ чиято култура и свѣтлина ние днесъ чувствуваме нужда“.

Изъ живота въ Добруджа

Кои сѫ варваритѣ?

(Писмо отъ вътрѣшността).

Мили братя,

Навѣрно вие стигнахте вече нѣколко десетки хиляди души прокудени отъ душманитѣ и се скитате не мило не драги, боси, голи и гладни по селата и градоветѣ на нашата мила България. Свива ни се сърдцето, когато като приракъ се явява прѣдъ мисълта ни вашето окаяно положение, но търпѣние братя; — Богъ е милостивъ и въ насъ и за насъ, а правдата е силна и света.

Ще прочувате, че върху тѣзи наши страдания ви налагаме още едно, а то е следното: Митю Станчевъ отъ с. Малко-Базатуртъ — добришко, на 13 септември т. г. се скарва съ Георги Станевъ отъ с. Башкѡй — бабадашко, който е отъ около една година въ селото Малко-Базатуртъ. Младъ българинъ, около 23 годишенъ, скроменъ, но патриотъ, по прѣдательство отъ въпросния ромжиски лакей — Митю

Станчевъ — че е върль българинъ и че крѣпиль духа на населението и причѣпявалъ съ всичко това омразата къмъ всичко ромжиско, по поводъ на което шефѣтъ на енидженската община съ четирма жандарми обсаждатъ къщата и залавятъ Георги.

Отъ Малко-Базатуртъ до Енидже той бѣ съпровожданъ съ безпрѣнъ побой и линчуваня. На 17 септември той бѣ повѣденъ отъ общината и съ двама жандарми подкаранъ съ сѣщия обичай къмъ Армутлий и отъ тамъ неизвестно гдѣ. На врата на клѣтия Георги бѣ окачена една торба пѣлна съ прѣстъ, опираша се чакъ до краката му.

Замина Георги съ бодро лице съпровожденъ отъ плачоветѣ на зрителитѣ, спотайнаци се изъ закрититѣ и незабѣлзвани енидженски къшета. А, въ този моментъ лакеятъ — Митю Станчевъ се наслаждаваше отъ страданията и участѣта на нещастния Георги.

Запомнете братя името на нашия добъръ и примѣренъ Георги Станевъ, и отпратете нужното заслужено прѣзрение къмъ този изроденъ типъ Митю Станчевъ.

с. Каркутъ, 5.XI 1919 г.

Съобщава К. Карамурадски.

Изъ страданията на добруджанци.

Съобщаватъ ни отъ Куйдженската организация — добричко.

1) На 8 октомври 1919 г. Марийка Хр. Кирчева отъ с. Куйджукъ — добричко, като се е връщала отъ чешмата, двама ромжиски войници я срѣщатъ на улицата и я заловили съ цѣлъ да я изнасятъ. Обаче Марийка се разпичава и на викъ ѣ сѣ отишли нѣколко българина и я освободили.

2) На 15 с. м. т. г. квартирующитѣ въ с. Такчиларъ — добричко, ромжиски войници отишли въ с. Чукурово — балчишко и трѣгнали отъ къща и грабѣли кой каквото намѣри, Огнито и въ дома на Ради Миховъ, и сѣ му ограбили всичката вѣлна, прѣжда, сирене, медъ и др. Слѣдъ този обиръ жената на поменатия Миховъ, Желка Радева, отишла да си погледка поне прѣждата, обаче, войницитѣ я дръпнали въ стаята, били я съ прикладитѣ на пушкитѣ си до като Желка паднала на земята въ несвѣстъ. Потрѣнвшата е била задържана въ поста но послѣ освободена, какъ е прѣкарала ареста си никой не знае.

3) На 16 с. м. дѡйдохъ 2 каруци отъ мѣстожителството на ромжискитѣ офицери, въ с. Куйджукъ и ги натовариха съ взетата отъ населението плячка, като вѣлна, килими, чаршави, ризи, юргани, чинии, бакѣри, сирене, масло и други и ги изпратиха въ стара Ромжия по домоветѣ си.

4) Капитанѣтъ Ионеску началникъ на граничната компания въ с. Куйджукъ, щомъ се съгне сутринъ вземалъ съ себе си 5—6 войника, и трѣгвалъ изъ селото по плячка, като носѣли съ себе си чували и кошници. Кждъ каквото намѣрили взимали, и това го е правилъ не единъ денъ не два, а ежедневно.

5) Щомъ настане ноцта войницитѣ отъ ромжискитѣ постове трѣгватъ по кражба на овце, щомъ пѣкъ стопанитѣ на овцетѣ ги усѣти и се осмѣли да излѣзе на вѣнъ да си спаси стоката, войницитѣ почватъ да стрѣлятъ и стопанитѣ отъ страхъ се прибира въ къщата си и тѣ му забиратъ отъ овцетѣ колкото искатъ и ги намисатъ въ сюрята, която е направена по такъвъ начинъ и всичко се свършва. Овцетѣ имъ събрани по такъвъ начинъ ги пасе единъ отъ ромжискитѣ войници.

Сѣщия капитанъ Ионеско е наказвалъ всичкитѣ селяни отъ с. Куйджукъ ангария и сѣчели гората на това село и дървата ги горѣли на комюръ, който комюръ е продавалъ Ионеско на парната мелница, шесето Варна — Добричъ за частна негова полза.

6) Отъ нѣколко дена насамъ, на куйдженския ромжиски постъ се намиратъ ежедневно 30 каруци, които дежуруватъ по 24 часа, събрани отъ мѣстното население, а, на сокчиларския постъ 60 каруци вслѣдствие на което никой не може да си отиде на собствената си работа.

На 12 септ. т. г. е арестувана жената на К. Д. Караивановъ, отъ ромжиската тайна полция, не се знае защо. Слѣдъ арестуванетоъ жената на К. Д. Караивановъ отъ в а т ъ въ д о м а му, кметѣта на с. Калипетрово зедно съ мѣфа на жандармерията и секретара на сѣщето село, задигатъ съ кода мебели: креслата, столоне, юргани и чаршафи, обради

добри дома на Караиванова. Държалната му до 9 октомври. Сега се на въ легло, и каква ще бѣде нейната, не се знае. Държана е въ силестрен затворъ 15—26 дни. Единчато ѣ дѣ било оставено на улицата. Това е гѣцията на българското добруджанско ление, отъ мръсната ромжиска власт С. Алексие

* * *

Свѣдения отъ с. Коркутъ — варнен

1) На 23 окт. т. г. ромжискитѣ лакеи реквизирали отъ с. Арнаутъ-кудо Ески-макле — добричко 18 свини и сѣ вакари въ гр. Добричъ, да ги колятъ, какви суми не сѫ дългъ още въ стопанитѣ

2) На 24 сръвцу 25 т. м. ромжиски граниченъ поручикъ Димитреску е вѣдалъ на кметския намѣстникъ на с. демень — добричко, да заведе въ с. Влмирово на поста му Ивана Данчева и години, чийто мъжъ е пленникъ въ лунъ да прѣнощувала съ него, та тѣ щѣлъ да ѣ разрѣши да си прибере и руза, който е край границата въ Бррия. Ивана Данчева отказала да отиде и кукуруза и стои не прибранъ.

3) Ромжискитѣ полицейски и полични власти сѫ реквизирали отъ поличнитѣ села зимица, вѣлна, сѣу месо, бѡбъ, кокошки, патки и др., за што сѫ платили слѣднитѣ цѣни на грамъ: зимица 50 ст., вѣлна 2 л., сѣу 1 л., месо 3 л., бѡбъ 50 ст. една кокош 50 ст. една патка 2 л. и ако се е на рилъ нѣкой да изяви недоволността на цѣната бивалъ набитъ чисто по роиски и като заявявали, че имъ плащавани курати ромжиски, нука вани бу рещи кари сунтъ нума боклукъ.

4) На 27 вечерта, Илия Марчѡ Петръ Митевъ отъ с. Куйджукъ — листренско, като сѫ се връщали отъ лото си за България било завардено ромжискитѣ жандарми на Сръбно-чалийската община заловени въ мѣстностъ „Сойкова Ханъ“, като ги набили по всички ги откарватъ въ секцията на тащина, отъ кждѣто Петръ Митевъ усѣ да избѣга въ България, а Илия Марчѡ и лицето отъ с. Надежда — добричко го е прѣдвождало сѫ останали секцията. Подложени сѫ били на побѣмалтретирания, отъ който сѫ счушили прѣкладди на пушки. Слѣдъ това сѫ откарвали въ Добричъ и не се знае, сѫ още живи. Говорѣ се упорито, че И Марчѡвъ е умрѣлъ край гр. Добричъ.

с. Коркутъ, 31.X.1919 г.

Отъ К. Карамурадски.

ХРОНИКА

— Правителството има свѣденне договора за миръ съ България ще бѣ подписанъ на 27 того.

— Г. Стамболийски и г. С. Ра, ще направятъ посѣщения въ нѣкои отъ ца слѣдъ подписване на мира.

— Нашиятъ комитетъ нареди платна храна и квартири за всички гати на Великия Сѡборъ.

— Бѣжанцитѣ отъ Тракия, Макия, Добруджа и покрайнинитѣ на старегото се разпрѣдѣлятъ по пунктове, што въ климатично отношение отговаря приблизително на условията всрѣдъ ктѣ сѫ живѣли.

— Сѣжпотията продължава да шири съ всѣки новъ денъ. На тази недозволствата сѫ естествени. Тѣ мо да се разразятъ въ акции, които ще жатъ бъдащето на страната. Правителството не трѣбва само да говори, а дѣйствува.

— Арестуванитѣ въ централния творѣ сѫ протестирали прѣдъ Върхо Касационенъ. Сѣждъ, че тѣхното аресту е противно на конституцията и сѣдебъ закони.

— Ромжитѣ сѫ издали нѣколко свива, съ които калятъ забѣгнатитѣ дѡджанци да се завърнатъ въ Добру. Общаватъ имъ златни гори... Пр прѣждаваме всички да не се подаватъ тая клопка. Ромжитѣ искатъ да се вѣятъ веднажъ за винаги съ българцитѣ